

OKŘÍŠKY ZNÁMÉ A NEZNÁMÉ

Sborník literárních a výtvarných prací
ze soutěže žáků základní školy,
pořádané Knihovnou Okříšky v roce 2006

Projekt byl podpořen z grantu
Ministerstva kultury České republiky

Druhé místo v mladší kategorii
získala koláž kombinovaná
s kresbou **Rybník**,
autorka **Gabriela Velebová**, 7. C

Třetí místo v mladší kategorii
získala koláž **Kostel**,
autorka **Marcela Rymešová**, 7. B

OKŘÍŠKY ZNÁMÉ A NEZNÁMÉ

Sborník literárních a výtvarných prací ze soutěže žáků základní školy, pořádané Knihovnou Okříšky v roce 2006

Vážení čtenáři,

dostáváte do rukou novou brožurku o naší obci, rozsahem sice nevelkou, ale přesto velmi zajímavou. Na rozdíl od většiny jiných publikací totiž zachycuje Okříšky očima dětí. A jak známo, děti vidí spoustu věcí úplně jinak než my dospělí. Navíc se nebojí popustit uzdu své velké fantazii a objevit třeba zcela nové verze původu některých místních názvů i samotné obce, jak se ostatně sami přesvědčíte.

Sborník je výsledkem literární a výtvarné soutěže „Okříšky známé a neznámé“, kterou v červnu letošního roku vyhlásila Knihovna Okříšky ve spolupráci se Základní školou Okříšky a Obcí Okříšky. Do uzávěrky 31. října přišlo několik desítek prací, rozhodování poroty proto nebylo vůbec jednoduché. Nakonec vybrala v každé kategorii tři nejlepší díla, ocenění však zaslouží všichni účastníci soutěže.

Finanční grant Ministerstva kultury ČR umožnil nejen odměnit vítězky krásnými knihami, ale také vydat tento sborník, který obsahuje všechny literární příspěvky a nejlepší výtvarná díla. Věříme, že se při čtení pobavíte i dozvíte něco nového o našich Okříškách, že Vás po duši pohladí obrázky míst, která důvěrně znáte a také že oceníte talent, fantazii a snahu našich dětí.

***Radmila Malá, knihovnice
Zdeněk Ryšavý, člen rady obce***

* * * * *

Na obálce je vítězný obrázek z mladší kategorie
Pohled na kostel, autorka Barbora Vostalová, 7. B

Literární část – mladší kategorie

Okříšky známé a neznámé – 2. místo

Moudrá Ivana, 7. B

Já bydlím v Petrovicích, takže Okříšky jsou pro mě především neznámé.

Moc toho tady neznám, a tak jsem vůbec nevěděla, o čem mám psát. Pak mě ale napadlo, že bych mohla psát o starém zámku.

Zámek je ve velmi zchátralém stavu, ale již brzy by se měl dočkat rekonstrukce. Já osobně tento zámek moc neznám. Byla jsem v něm pouze jednou těsně před uzavřením, a to jen v jedné části. Myslím, že každý se už těší, jak se z opadané omítky a rozbitých oken stane krásná stavba, která bude vypadat jako nová. Obec zároveň i doufá, že zrekonstruovaný zámek přiláká turisty.

Zámek stojí u rybníka Vrbák, dříve se mu říkalo Zámecký rybník, v kterém jsou ryby a raci. U tohoto rybníka se mi docela líbí, ale koupat se tam nedá.

Nahoře nad rybníkem je takové menší místo, odkud je krásný výhled, kde se mi také líbí. Nejhezčí je na podzim, kdy to místo září barvami spadáných listů: červenou, žlutou, oranžovou a hnědou.

Stačí jen vyběhnout kopeček u rybníka.

Okříšky známé a neznámé – 3. místo

Rymešová Marcela, 7. B

U Okříšek se tyčí kopec Strážnice. Ze Strážnice je nádherný pohled na Okříšky. Jistě nepřehlédnete fotbalové hřiště (stadion), tenisové kurty, kostel, rybníčky Zámecký a Pilný, ani školu. Do školy chodíme pět dní v týdnu. Já se do školy obvykle těším, protože máme hodné učitele.

První zmínku o Okříškách máme z roku 1371 (14. století). První zmínku o kostele máme ze 17. století, před kostelem stojí socha sv. Jana Nepomuckého. Škola byla zřízena v 19. století. Velký význam pro rozvoj obce měla železnice. Za druhé světové války se naše obec nazývala Malý Strážný Kopec. Malý Strážný Kopec dostala název podle Strážnice. Zámek v Okříškách byl postaven v gotickém slohu, později byl renesančně a barokně upravován.

Okříšky jsou poměrně větší obec. Okříšky mají přes 2000 obyvatel. Turisté mají možnost se ubytovat v Hotelu Okříšky. V Okříškách jsou tři restaurační zařízení, je tu možnost navštěvovat knihovnu, kino i kulturní středisko. Spojení s okolním světem zajišťuje autobusová a vlaková doprava. Ani sportovci nemusí mít strach, že by se v Okříškách nudili. Máme tu koupaliště, fotbalové hřiště, tělocvičnu a tenisové kurty. I okolní vesnice jsou kulturně a rekreačně zařízení.

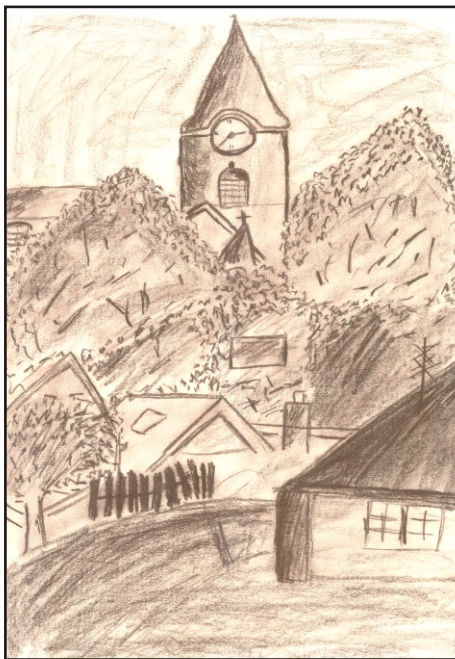
Okříšky mají velmi krásné okolí. Na jaře je v Okříškách nejkrásněji. Začínají kvést stromy a v zahrádkách kvetou jarní květiny, ale i v ostatních ročních obdobích je tu hezky. V Okříškách se mi líbí a jsem ráda, že tu bydlím.

Okříšky

Tomáš Račák, 7. C

V Okříškách je rybník Pilný
ryby tam jsou velmi líný
Blízko je pole
každý má hole
Je tu les
a taky mez
Máme velkou školu
pijeme tam Coca colu
Máme tady knihovnu
ale i lihovnu
V Okříškách je hodně lidí
už nám dochází dobré pití
My máme kytky a psi po nás zbytky
V Okříškách jsou stromy
my máme velké domy
Vesnice je to nebeská
a je a bude hodně hezká

Okříšky

Rostislav Wasserbauer, 7. C

V Okříškách rostou kytičky
zase je sežerou kravičky
každou zimu se tu hraje hokej
proto se na něj koukej
Je tu rybník Pilný
Každý je tu velmi líný
V Okříškách je hokejbalové hřiště
chtělo by to nové jistě
v Okříškách je hodně lidí
každý kolem lihovaru slídí
Je tu také velká škola
proto každý volá hola
je tady hodně prodejn
a taky hodně zlodějů

Okříšky známé – neznámé

Beránková Veronika 7. C

V Okříškách je krásný zámek
Já mu říkám náš hrádek
Na Vrbáku plavou kačky
okolo něj chodí žačky
Každé ráno vidím Skalku
jak se odráží od Vrbáku

Moje nejoblíbenější místo

Přihodová Monika, 6. B

Nejoblíbenější moje místo je u kamarádky na zahradě, kde se odreaguji a nemyslím na hodiny ani na školu.

Chodíme si tam hrát s holkama. V létě jsme si tam postavily stan a spaly v něm. Líbí se mi, že tam můžeme běhat a hrát hry. A hlavně je tam klid a nejezdí tam auta. O prázdninách jsme tam mohly být až do večera a hrály jsme si tam se psem Žerykem a třemi koťaty.

*Autorkou obrázku kostela je
Veronika Beránková, 6. C*

Zahrada

Špačková Markéta, 6. B

Nejkrásnější místo v Okříškách je zahrada mé babičky a dědečka. Moc ráda tam chodím po celý rok. V létě se koupeme v bazénu. Když mě to přestane bavit, pověším houpací síť a houpu se já a moje malá sestřenice. Také ráda sbírám jahody a trhám ovoce i zeleninu. Máme jí vždycky dost. Večer postaví bratr hranici a opékáme špekáčky. V zimě se kloužu na jezírku, kde bývají lekníny, a stavíme sněhuláka. Zahrada je moc pěkné místo, kam se vždy těším.

Literární část – starší kategorie

Vznik Okříšek – 1. místo

Večeřová Lucie, 9. B

Jak vlastně vznikly Okříšky? Toť otázka. Každý vypráví něco jiného. Co je pravda a co lež? To musí posoudit každý sám. Já znám jediný příběh, a to tento. Ted' vám ho s vaším dovolením budu vyprávět. Jestli budete věřit, je jen na vás. Tak co, začneme?

Všechny příběhy začínají bylo nebylo. A nebo za sedmero horami a sedmero řekami atd. Ale já začnu trochu jinak. Píše se rok 1532, nebo 1533, na tom už ted' nezáleží. V tomto roce, ať se vám to líbí nebo ne, se na tomto místě utábořili první obyvatelé. UFOUNCI.

UFOUNCI. Proč zrovna toto jméno? Možná kvůli jejich zelenofialové barvě? Nebo protože mluvili řečí, které člověk nerozuměl? A nebo kvůli kultuře a způsobu života? Tato stvoření byla velmi chytrá, vzdělaná a citlivá. Jejich stroje a technika byly dokonalé. Už v té době létali do vesmíru, kam nakonec odletěli nadobro. A jak se to stalo?

To bylo takhle. UFOUNCI si zde vystavěli malé, zato dokonalé městečko. Měli železnici, těžili zde železnou rudu. Měli velký chov dobytka. Vystavěli zde také koupaliště a rybníky. Městečko jen kvetlo. Vše se dařilo. Jenže jednoho dne přišel do městečka zvláštní tvor. Pro ně zvláštní, ale pro nás velmi známý. Člověk.

Prvně jeden, pak jich bylo víc a víc. Lidé zde chtěli vystavět vesnici a obdělávat pole. Sprátelili se. Učili se od sebe. Jenže vždycky se naskytne problém. A jestli tušíte, že přišel problém, tušíte správně. Lidé se začali povyšovat nad UFOUNKY a naopak. Vznikaly rozpěře. Vůdce lidí zakázal styk s UFOUNKY a Omaar, vůdce UFOUNKŮ, to taky zakázal a ještě zpřísnil trestem okamžitého odletu ze Země. Jenže...

Láska je všude a zrodila se i mezi člověkem a UFOUNKOU. Muž Alexandr byl nádherný, citlivý a po uši zamilovaný do UFOUNSKÉ dívky jménem Routel. Ona byla velmi okouzlující, chytrá a toužila po dobrodružství. Ti dva nedbali rozkazů a zákazů otců. No ano, Alexandr byl synem Adama, vůdce lidí a Routel byla dcerou Omara. Ano, ano, zakázané ovoce nejvíce chutná. Jejich láska byla velká. Nebyla jim však přána. Vypukla totiž válka.

Možná kvůli urážce? Možná vraždě? A nebo proto, že se neshodli? Válka trvala 20 dlouhých dní a 20 dlouhých nocí. Plno lidí umíralo, ale UFOUNKŮ umíralo mnohem víc. Na to, jak byli vyspělí, věděli málo, hodně málo o medicíně. Nejvíce však trpěli ti dva. Routel se narodil nádherný syn. Když to otec zjistil, rozhodl se, že dítě zabije a Routel odveze pryč do vesmíru. Kam, to nevím. Ta však syna ukryla a pak vyšla do středu bojiště.

Čtyři rány ji zasáhly, pak všechno utichlo. Každý jen zíral oněměním. Routel poklekla před Adama a položila mu na ruce své srdce, které bilo tak čistě a tak nahlas. Pak řekla: „Vezmi si mé srdce a nechej odejít můj lid tam, odkud přišel, prosím.“ Pak se otočila k otci: „Promiň, otče, za to, co jsem způsobila, odejdi a nechej tuto zem lidem, jsme moc dokonalí na život na Zemi.“ Pak její hlas utichl a padla mrtvá Alexandrovi do náruče. Než však umřela, pošeptala mu, kde je ukryt jeho syn. Všem lidem i UFOUNKUM stékaly po tváři slzy. Po její smrti srdce utichlo a zkamenělo. Pořád z něj však vyzařovalo dobro. Toto srdce pohřbili do základů prvního lidského domu. Tato vesnice byla od té doby nádherná, lidé v ní byli čestní a hodní. Ale to přece platí i dnes. Nebo ne?

A tak UFOUNCI odletěli i s tělem té, která zachránila svět. Občas je můžete vidět na obloze, dohlíží na Okříšky a stýská se jim po potomkovi, kterého tu zanechali. Možná ho pořád hledají. Někdo říká, že Alexandr našel svého syna, odešel z vesnice a už ho nikdo neviděl. Někdo zase tvrdí, že mu dal jméno Okříš, to v UFOUNSKÉ řeči znamená syn světice. A tak proto se možná tato vesnice jmenuje Okříšky.

Tak co, líbil se vám tento příběh? Je jen na vás, jestli tomu uvěříte. Ale jedno mi věřte, lidská fantazie je nezkrotná. Žít bez fantazie, to není život !!!!!!!!!!!!!!!

Autorkou obrázku domku je Aneta Krátká, 8. B

Tržiště – 2. místo

Vaňková Kristýna, 9. B

Příběh, který vám teď budu vyprávět, se stal v jedné vesnici na Vysočině. Vesnice nese název Okříšky. Jedna její část se jmenuje Tržiště a proč to tak je, vám teď povím.

Ve vesnici žil kupec, který se jmenoval Cinkázlatákama. Kupec měl statek, pole, rybník, plno dobytka a jednu zlou ženu. Kupcova záliba, ale taky slabost byla hra karet. Byl malý a hubený. Pravý opak své ženy Josefiny. Josefinina postava vypadala takto: vysoká, statná jako býk a veliké ruce dodávaly všemu navrch. Josefina byla hladová a na svého muže zlá. Vždycky říkala: „Kdybych to věděla, že si беру takového hlupáka, tak bych se radši nevдалa. Kam jsem to tenkrát jenom dala oči?!“ Kupec jen smutně sklopil hlavu. Všichni lidé se jí báli. Po vesnici se říkávalo, že má doma tělocvičnu a každý večer posíluj.

Jednoho dne byl v Jihlavě trh. Josefina se rozhodla, že by mohla prodat kozu Mečatku. Mečatka byla mlsná, trkala a mléko nedávala. „Nadarmo tu darmožroutku žít nebudu!“ říkala kupcova žena. A tak musel kupec chtít nechtě Mečatku prodat na trhu. Jedna paní si ji koupila za deset zlatých. Domů nespěchal, a tak to vzal oklikou přes les. Po cestě se stavil do místní hospůdky.

Ke stolu ho přizvali vysloužilí vojáci, aby si s nimi zahrál partičku karet. Kupec usedl za stůl a začal se vášnivě oddávat své oblíbené hře. Za chvíli neměl z deseti zlatých nic. „Tak co, hraješ dál?“ nabádal ho jeden z vojáků. Kupec už ale neměl peníze a statek se mu vsázet nechtěl, a tak řekl: „Vsadím svoji ženu!“ Hra začala. Kupec vedl, dokud mu však šly karty. To ale netrvalo dlouho. „Prohrálš! Přiveď svoji ženu!“ zavelel voják. Kupec se své ženy bál,

a tak pro ni poslal ostatní vojáky. Za chvíli se rozcinkaly všechny půllitry v hospodě. Dovnitř vešla kupcova manželka. „Kde máš peníze za Mečatku? A kolik jsi za ni utřil?!“ Kupec odvětil, že za ni dostal deset zlatých, ale všechny prohrál. Aby toho nebylo málo, prohrál i ji. „Tak já vám všem teď dám utřít!“ řekla Josefína a každému dala utřít pár facek.

No a od té doby se říká v Okříškách na Tržišti.

*Autorkou obrázku školní tělocvičny je **Zuzana Saidlová, 9. A***

Jak vzniklo koupaliště – 3. místo

Rousová Lenka, 9. B

Z témat Okříšky jsem si vybrala jeho koupaliště. Přišlo mi zajímavé o tomto místě psát. Je takové tajemné a skrývá mnohá tajemství i v dnešní době. V jeho okolí se odehrálo mnoho zvláštních a podivných příběhů. Teď se vám pokusím napsat, jak okříšské koupaliště vzniklo. U prašné cesty, pro vozy tažené koňmi z Okříšek do Heraltic, stávala malebná vesnička jménem Hoferice. Právě proto, že stála v půli cesty, oblíbili si ji mnozí obchodníci, co rozváželi různé věci ke koupi. Stál tam i menší hostinec, který se nazýval U Starého dobráka. Tam právě začíná náš příběh.

Jednoho krásného podzimního dne se u hostince zastavil kupec Vocátko. Přišel na návěs a začal vyvolávat: „Kupte si, lidičky, moje krásné knoflíčky. Všecky druhy mám, za malou cenu je prodám.“ Mnoho mladých i starých se rozeběhlo k návěsi a začali si vybírat knoflíčky podle svého přání. Nejlépe na odbyt šly perleťové. Mnoho mladých žen si je kupovalo na sváteční nebo svatební šaty. „Podívejte, matičko, jak jsou tyto knoflíčky nádherné. Hodily by se mi k šatům na veselku,“ volaly mnohé dívky. Kupec byl moc rád, že skoro všechny své zásoby prodal, a za výdělek si šel do hostince na dobrou večeři. Jednoho dne sem přijel i velký překupník cenných knoflíků. Byl to lakomý, zlý mrzutý a všemi mastmi mazaný pantáta Doubravec. Jeho knoflíčky byly ale drahé, a tak jich prodal velice málo. Rozzlobil se na místní lidi a začal jim vyhrožovat: „Tak já se sem trmácím takovou dálku a pro nic za nic?!?!“

To si nemůžete koupit alespoň pár knoflíků? Jestli jich neprodám alespoň dvacet, vzplane tato vesnice plamenem.“ Lidi se jeho výhrůžek zalekli, ale stejně si od něj nic nekoupili.

Rozzlobený Doubravec si sbalil své věci a odjel. „To mi spadl kámen ze srdce, že ten ničema je už pryč,“ povzddechla si jedna stará vdova. Obyvatelé Hořečic si mysleli, že jim po této události Doubravec už nic neudělá, a tak si žili spokojeně dál. Avšak lakomec a velký drzgrešle Doubravec na tento den nemohl zapomenout a vymýšlel, jak se obyvatelům Hořečic pomstít. Najednou vykřikl: „Už to mám, já jsem ale chytrý lišák! Podplatím pár zlatáky loupežníky a budu mít od těch handlířů konečně pokoj.“ Jak řekl, tak udělal. Za pár dní se uprostřed husté a černé noci loupežníci odhodlali tuto lotrovinu uskutečnit. „Vše je připraveno!“ zavelel náčelník loupežníků. „Podpálit louče a hurááá k vesnici!“ Tlupa krvelačných zabijáků se rozutíkala. Najednou je vidět hustý šedý dým, jak se valí od vesnice. Za chvíli mnoho pohlcujících rudých plamenů požírá ve vesnici domy. Je slyšet bolestný nářek žen, pláč dětí a praskání ohně. „Hoří!“ volali muži. Ale pozdě. Požár se rychle šířil jako hladová bestie. K ránu pohasl a nezbylo z něj skoro nic. Jen žhavé uhlíky. Okřísťští obyvatelé se to dozvěděli až dopoledne a už nemohli nijak změnit skutečnost, že jejich sousední vesnice shořela jako krabíčka od sirek.

Na počest těchto zemřelých si lidé z okolních vesnic řekli, že postaví nějakou památku, aby se na tuto událost nikdy nezapomnělo. Sešlo se mnoho občanů a mělo různé návrhy, ale nedovedli se shodnout na jednom názoru. Předseda této akce přišel jednou celý zarmoucený domů a říká: „Ženo moje milá, poraď mi, co máme postavit. Na ničem se nemůžeme shodnout.“ Jeho syn Tomášek všechno slyšel, přišel k tatínkovi a povídá: „Já mám nápad, co takhle tam postavit koupaliště? Místo by se využilo a mohli bychom se tam chodit i koupat. Co ty na to, tatínku?“ Muž se zamyslel nad tímto nápadem a v duchu si řekl, že by to nebylo špatné. Tuto noc spal, jako když ho do vody hodí. Zdál se mu podivný sen. Přišel k němu jeho dávný kamarád z Hořečic a řekl mu: „Jen tam postavte to koupaliště. Třeba nás to očistí od našeho prokletí. Nemůžeme najít klidu, dokud nás nepomstíte. Ten hlupák Doubravec si myslí, že když jsme po smrti, nic se mu nemůže stát, ale to je na velkém omylu. Jen ho pozvěte na slavnostní otevření, my se už o něj postaráme,“ řekl umrlčím ustaraným hlasem. Když se Matěj probudil, bylo už skoro poledne. Pořád si opakoval, jaký to měl divný sen a musel o tom stále přemýšlet. Měl z toho hlavu v oblacích a nikoho nevnímal. Hned na další schůzi tento návrh přednesl a většina s tím souhlasila. Neměli však dostupné prostředky na stavbu, a tak museli pár roků počkat. V roce 1973 se konečně peníze i materiál sehnaly, a tak stavba mohla začít. Řemeslníkům se tam však po pár dnech práce začaly dít podivné věci. Ztrácelo se jim nářadí, materiál a měli divné halucinace. Všichni se dohodli na jedné věci, že s touto zakázkou končí. Starosta jim musel přidat více peněz, aby rozestavěné koupaliště vůbec dostavěli.

Jednoho dne večer jela jedna starší paní kolem koupaliště na kole a zahlédla na poli mnoho modrých zářivých postav. Slezla z kola a šla se podívat blíž k těmto postavám. Ony se k ní taky začaly přibližovat. Dostala strach a vykřikla: „Pomóóó!“ V tu chvíli nadpřirozené bytosti zmizely. Paní rychle nasedla na kolo a jela co nejrychleji domů. Měla strašný strach, že by se to mohlo vrátit, a tak jela, co jí síly stačily, domů. Za pár dní se tam tyto záhadné bytosti objevily znovu. Staré babky si začaly povídat, že tam straší ti, co uhořeli v té vesnici, a po setmění už tudy nikdo nechtl jezdit. Ale jednou navečer jel kolem v autě jeden pán a viděl tyto jevy. Zastavil, aby se podíval, co to je a v tu chvíli mu louplo v kříži. Nemohl se ani pohnout. Hrozně ho bolela záda, protože mu na ně skočil malý rarášek. Tito rarášci mohou být hodní, ale i zlí. Jsou to malí skřítkové, kteří jsou zlí a mají nekalé úmysly. Mezi babkami se povídalo, že to jsou děti, co uhořely a z nebička je poslali, aby se pomstily těm lidem, co mají špatné svědomí. Nějaká paní řekla, že tam viděla UFO, ale pomyslete si, co si o ní sousedé mysleli. Když v nově postaveném koupališti byla už voda, všechny děti se tam chtěly chodit koupat, ale jejich rodiče je tam nechťeli pouštět. Báli se, že by se tam mohly utopit. Po těch letech, co vesnice vyhořela, se ještě pořád báli.

Od té doby bylo koupaliště nevyužité. Skoro nikdo se do něj nechodil koupat. Jen v létě se tam vyvachtalo pár odvážlivců. Já jsem se tam taky párkrát vykoukala, ale měla jsem divný pocit. Dnes je koupaliště polorozpadlé. Voda v něm je zelená jako brčál. V létě, když jsem se tam byla podívat, plavaly ve vodě žáby a ropuchy, pár užovek a po kraji byla vajíčka malých pulečků. Fuj. Byl to hrozný pocit vědět, že se tam ještě před nedávnem koupali lidé a teď tam plave tohle. Už bych tam nevlezla ani za nic. Koupaliště se teď hlavně využívá k hasičských účelům. Čerpají odtud vodu do cisteren.

Máte pocit, že je tento příběh celý vymyšlený? Jestli ano, tak se mýlíte. Sice v tomto příběhu je něco vymyšlené, ale zbytek je pravda. Objevují se tam záhadné postavy i dnes? Dosáhly duše

zemřelých klidu a pokoje? Myslíte, že tam ještě jsou nebo ještě straší? Máte, když jedete kolem, husí kůži? Máte špatné svědomí? Jste také zlí a špatní jako Doubravec, nebo radši budete myslet i na jiné než na sebe? Bude koupaliště zase čisté jako kdysi? Budeme se tam zase moci koupat? Tak na tyto otázky si odpoví každý, kdo si tohle přečte. Vždyť máme svůj rozum a musíme se rozhodnout, jakou cestou se vydáme. Jestli cestou zla, nebo dobra.

Autorkou obrázku *Staré osady* je **Monika Číhalová, 7. A**

Pilňák

Müllerová Kateřina, 9.B

Před mnoha, mnoha, mnoha lety. Tehdy, kdy ptáčekové nezpívali, tehdy, kdy motýlci nelétali a tehdy, kdy lidé nechodili, se dál než ve vesmíru zrodil prvotní život, který dal život všem dalším životům. Byli to klotosauri. Abych vás lépe seznámila s klotosaury, tak jako jsem je poznala já, musíte jít večer před dům, vzhlednout k obloze, uvidět zelenou hvězdu a říci: „Ach jo“. Rázem se z hvězdy zelené jako vlasy nějaké princezny z pohádky snese modrozelené světlo, které vás vzneše vzhůru, vzhůru a vzhůru pryč ze Země, pryč z galaxie a pryč z vesmíru. Náhle je tma, pak světlo, pak zeleno a zase tma.

Klap, klap, klap. „Blik“, „Áááááá“ oranžová obluda s tykadly na hlavě, na kterých měla oči, se šesti nohama, dvěma rukama a modrou pusou rozsvítila svůj ukazováček. Když jsem ji spatřila, vykřikla jsem, ale nebyla jsem sama, obluda křičela taky, ne křičela, ale ječela pronikavým hlasem, který mi rval uši. Nejspíš jsem nebyla sama, kdo se k smrti vyděl. Náhle se nade mnou objevila tři velká kola jako talíře, ze kterých na mě shlížela stejná stvoření jako to, které se objevilo. Všichni pozvedli malíček a řekli: „HA“.

Prásk, šššš, prásk a všichni jsme stáli v bílé místnosti plné modrých stojanů, na kterých byly koule velké jako ty, ze kterých věští věštyně. Jeden z nich mi přiložil dlaň k hlavě a já viděla, jak mi od hlavy jde mlhavý pruh k jeho dlani. Jak dal ruku dál ode mne, se všemi dalšími obludami se chytily za malíčky a já zase viděla ten mlhavý pruh, který vycházel ze středu špičky nosu obludky k dalším nosům ostatních obludek. Asi po 5 minutách, které jsem strávila nahlížením do křišťálových koulí, ke mně přistoupila jedna obludka a pravila mým hlasem: „Ahoj, vítěj v Galavesmíru.“ Já jsem na ni koukala jako na zjevení a pak ze mě vypadlo: „Jak, jak to že mluvíte mým hlasem?“ „Odebrali jsme si od tebe tvoje vědomosti, informace, zážitky a tvoji paměť.“ Když jsem se podívala po ostatních, jen přikyvovali. Pak zase pravila: „Mimochodem my jsme klotosauri, strážci všech galaxií a vesmírů v tomto prostorovém čase.“ Teď jsem na ně koukala tak nechápavě, že mi zaskočilo. Poté mě provedli po své výzkumné laboratoři a ukázali mi různé druhy galaxií a vesmírů, dokonce jsem se dozvěděla, že v našem vesmíru je čtrnáct dalších zemí jako je ta naše. Také mi prozradili, že náš vesmír má číslo osm, protože vznikl jako osmý v pořadí. Já jim na oplátku za to vše, co mi sdělili, řekla něco o naší zemi a kultuře.

Když jsem se s nimi loučila, přišel ke mně zelenohnědý klotosaur a dal mi skleněnou kuličku asi tak o velikosti dozrávajícího jablíčka, ve kterém byla modrá tekutina se stříbrnými hvězdami. Sdělil mi, že až budu zase zpět na naší Zemi, v naší galaxii, že se probudím na louce, v jejímž středu roste fialka. Nad ní si mám stoupnout a upustit na ni tuto kuličku. Jak to dořekl, objevila se tma, pak světlo, pak zeleno a zase tma. Jenže teď po tmě nenásledovalo „Klap, Klap“, jak se ke mně blížil klotosaur, ani Blik a pak „Áááá“, ale tma a ticho. Náhle jsem byla na kraji louky, o které mluvil klotosaur. Když jsem se rozhlédla kolem, došlo mi, že louka je na kraji vesnice. Rozhlédla jsem se a ucítila pronikavou vůni fialky, rychle k ní běžím, stojím nad ní a upouštím kuličku. Chvilí bylo ticho, ale pak se začala pode mnou třást země, praskat a syčet.

Dala jsem se na úprk a zastavila se až na okraji louky. Louka se propadla do země, na jejím místě teď byl velký kráter, který se začal plnit vodou. Až byl kráter naplněn, na jeho hladině se začalo rýsovat písmo „Toto je triadvacátý tisící rybník vytvořen klotosaury, strážci Galavesmíru. Tento rybník pojme jméno Pilňák, na oslavu našich pilných klotosaurů vynálezců. Sem se budem každý zemský měsíc přesně v jednu hodinu ranní a dvě sekundy vracet a poznávat tento svět.“

Od té doby je za vesnicí Okříšky rybník Pilňák.

Vznik Okříšek

Tůma Radek, 9. B

V dobách králů, rytířů a krásných pan, kdy se čest a věrnost cenila nadevše, žil u dvora krále mladý a silný rytíř. I když nebyl urozeného rodu, své ostruhy si vysloužil na bojištích a bitevních polích. Pan Okříš byl velmi oblíbeným rytířem svého krále. Jeho přátelství s panovníkem mu závidělo mnoho rytířů, ale nejvíce pan Dobříš. Nemohl snést, že je někdo mnohem lepší než on, a tak se v jeho mysli zrodila zrádná myšlenka, jak se svého nepřítele zbavit. Když král pořádá jeden ze svých turnajů, byla mu ukradena jeho dýka vykládaná rubíny a smaragdy. Byl to dar od jiného krále, který zpečetil jejich přátelství, a král si jí velice vážil. Pochopitelně, že je pan Dobříš podstrčil do stanu svého úhlavního nepřítele pana Okříše, kde se také našla. Král byl zklamaný, že ho jeho oblíbený rytíř zradil. Pan Okříš se bránil obvinění ze zrady, ale pan Dobříš se vlichotil do královny přízně a mluvil o podlých činech svého nepřítele tak dlouho, až mu král uvěřil a pana

Okříše vyhnal. Pan Okříš si se smutným srdcem zabalil veškeré své věci a společně se svým panošem odjeli.

Cestovali celou zemí, až dorazili do malé vesničky, která se rozkládala v malebném kraji u zříceniny hradu. Vesnička vypadala chudě, ale ležela na velice výhodném místě. Vedly jí dvě velmi důležité obchodní cesty, které spojovaly východ se západem. Pan Okříš se rozhodl zde zůstat. Kraj kolem vesnice mu bral dech a on sám se již chtěl někde usídlit. Když se vesničané dozvěděli, že se v jejich vesnici hodlá usídlit rytíř, tedy někdo, kdo by je dokázal ochránit, nazvali ho svým novým pánem a pomohli mu ze zříceniny hradu postavit pevnou tvrz. Pan Okříš na oplátku využil svých znalostí a z malé vesničky se stalo městečko, kde se dalo koupit zboží jak ze západu, tak i z východu. Obyvatelé s hrdostí o sobě mluvili jako o Okříších a po smrti pana Okříše si své městečko přejmenovali na Okříše a později bylo jméno upraveno na Okříšky.

Ulice Masarykova

Boudná Marcela, 9. C

„Milé děti, žil jednou jeden pán, jmenoval se T. G. Masaryk a jen tak náhodou to byl pan prezident,“ tak asi těmito slovy začíná naše vyprávění. Pohodlně se usad'te, protože právě začínáme.

„Já, T. G. Masaryk, oznamuji, že se právě dnes krásného letního dne vydávám na vyjížd'ku po celé své vlasti.“

„Cesta trvala dlouho, ale čas plynul rychle a ne a ne se zastavit. Kolem nás se míhaly lesy listnaté a jehličnaté, místy i smíšené, široce táhlá údolí a překrásná blankytně modrá jezera i říčky. Na nebi se z výšin nebeských na nás usmívalo urozené slunce a mráčky a mračouni se za celý den ani krůčkem na nebi neukázali.“

Na noc se rozhodli, že někde přenocují. Nikde žádné městečko ani víska, když tu najednou začalo v dálce blikat jakési světýlko. Koně se splášili. Kočár se převrátil na bok a celá posádka zůstala ležet nad propastí i s kočárem.

„Nikdo již nedoufal, že se z této překerní situace dostane živý a zdravý, když tu najednou přišli neznámí lidé a snažili se nám pomoci. Vše nakonec dopadlo dobře.“

Lidé dovedli pana prezidenta s doprovodem do vesnice, kde je zatím pohostili v malé chatrči na kraji obce, dokud nebyl kočár opraven.

A jak jsme již na začátku zmínili, jen náhodou to byl pan prezident a jen náhodou se zastavil do této obce na návštěvu, ta obec se nyní jmenuje Okříšky. Malá chatrč tam již nestojí, ale dodnes zde zůstal alespoň název ulice.

*Autorkou obrázku cesty do Petrovic je **Veronika Beránková, 7. C***

Okříšské nádraží

Ondráčková Miroslava, 9. B

Velmi dávno, když ještě pradědečkové našich prababiček nebyli na světě, když na místě městečka Okříšek se nacházely jen louky a lesy, stalo se něco, co mi snad ani věřit nebudete. Byla by to však škoda. Nevěřit mi to, co se odehrává v budoucích Okříškách. Ale pššš!! To ještě nikdo neví!

Přesněji řečeno to, o co se budeme zajímat, je okříšské nádraží. Tehdy to však nebylo nádraží, které známe dnes, nýbrž malý kamenný domek u kolejí. Žil v něm pan Kříšek. Jediné, co měl, byl velký černý pes Olík s velkou tlamou, špičatými tesáky a černýma očima, z nichž šlehalo blesky na každého, kdo se přiblížil k pánovi a jeho obydlí. Není divu, že ani noha nezavítala do těchto končin. Nikdo nechtěl, aby se jeho část těla stala zákuskem. Vlaky zde také moc nestavily. Ne že by měly strach, že skončí na jídelníčku jako Olíkův předkrm, ale místo samo o sobě vypadalo velmi temně, až na jednu louku posetou barvami a lístky květín všeho druhu.

Jednoho chladného rána si pan Kříšek přivstal, aby mohl zamávat nákladnímu vlaku jedoucímu z Malé Jihlávky. V okolních lesích se válela mlha, kapky rosy se třpytily na ranních květech Kříškovy zahrádky, na západní louku ještě doléhalo světlo měsíce. „Bude krásný den,“ pomyslel si pan Kříšek a nedočkavě vyhlížel vlak. Pára z komínu syčela na celé spící okolí. Dolehla i k Olíkovi. Jen co vyčenichal blížící se mašinu, už byl na nohou. Nemyslíte si snad, že mu chtěl Olík zamávat?! Se skřípotem brzd už Olík kulil jedovaté oči a cenil špičaté zuby na strojvedoucího. Zcela jistě to nebyl pěkný pohled a o nic více pěknější pocit, cítit se jako snídaně. Jen co zastavil, Olík se rozběhl přímo na něj a zakousl se mašinfirovi přímo do nohavice. Vyděšený strojvedoucí se dobelhal k mašině a ujížděl, co jen mohl. Uvědomil si, že ho nemine cesta zpět. O dva dny později čekal opět pan Kříšek na vlak, tentokrát měl namířeno z Třebíčkovice u Krahulova zpátky do Malé Jihlávky. Olík čekal také, spíše tedy Olíkův žaludek. Překvapivě vlak ani nezabrzdl. Odvážný, tedy spíše velmi rozzlobený Olík, se postavil na koleje přímo proti rozjeté mašině. Strojvedoucí to přežil, ale Kříškův mazlivý Olík bohužel ne. Na jeho památku postavil starý Kříšek vedle nádražního domku kříž s písmenem O. Jen co se zpráva o nešťastné smrti černé příšery roznesla, začaly u nádraží zastavovat vlaky i lidé tu občas vystoupili. Pouze Kříšek byl smutný a navíc sám. Dlouho se nerozmýšlel a odstěhoval se do Malé Jihlávky. Místo něho se do domku nastěhoval mladý Přibyslav s rodinou. A nejen oni se stali obyvateli pomalu se rozrůstající vesnice. Vesnice to byla pěkná, ale žádný vhodný název nikdo

nevymyslel. Přibyslav si vzpomněl na pana Kříška i na kříž s nápisem O. Přemýšlel a vymýšlel, až ho napadl název OKŘÍŠKY. Tento nápad se líbil i dalším obyvatelům Okříšek.

A dál?? Dál už to všichni znáte!! Místo louky je škola, na místě lesa je obecní úřad, ale nádraží je pořád nádraží. Ale pššš, to nikdo neví!! Tak co ?? Věříte mi ??

Autorem obrázku nádraží je

Martin Fila, 8. B

Strážnice

Hobzová Veronika, 9. B

„Dneska ven nejdu, razim za babčou! Pomocť jí s úklidem!“ řekla Terka své nejlepší kamarádce Lence. Lenku to moc nepřekvapilo, protože věděla, jak má Terka babičku ráda, a tak se zdržela poznámek. „Tak zejtra ve škole!“ rozloučily se a rozběhly se domů.

Jen co Terka otevřela dveře, ozvalo se radostně: „Konečně, už jsem myslela, že nepřijdeš.“ To byl hlas její nejmilejší babičky Hedviky, která každou pomoc odměnila radostí ve tváři a někdy i zajímavou historkou z dětství, které Terka velmi ráda poslouchala, protože jí těšilo, že není sama, kdo trpí takové hlouposti. Někdy ji až překvapilo, co všechno babička dokázala provést.

Terka se okamžitě ujala úklidu a babička začala dělat těsto na tvarohové, povidlové a makové buchty, protože věděla, že je má Terka nejraději. Terka dokončila úklid půdy, vrchního i spodního patra, babička dala vařit vodu na čaj a společně přichystaly odpolední siestu. Babička srkala čaj a přikusovala makovou buchtíčku. Terka žadonila o další příběh z babiččina dětství: „Babi, prosím. Říkáš jsi, že mi povíš, jak dopadl ten voják.“ Terka se nenechala odbýt...

A tak babička začala vyprávět. „Když mi byla asi tak 12 nebo 13, já a paní Voříšková, Stoličková a pan Apodort jsme měli sraz s paní Obrtovou, která nám každý týden vyprávěla místní pověsti. Někdy z nich šel až strach. „Dnes vám budu vyprávět o vojákovi Čtvrtníčkovi. Bylo to po 2. světové válce, když se vojáci vraceli z fronty. Čtvrtníček střelili do plic, byl asi půl roku v nemocnici, ale mezitím skončila válka a on se chtěl co nejdříve vrátit domů. Nevěděl však, že cesta je tak dlouhá a namáhavá. Došel až ke Stromu, kde únavě a nedoléčeným zraněním podlehl. A od té doby prý každou noc stráží u Stromu, teď Strážnice, aby žádného člověka nepotkal stejný osud jako jeho.“ A protože nám to nedalo, vzali jsme si deky, šli na Strážnici pod širák přespát.

Hned co se setmělo, zabalili jsme se do dek a ve strachu vyčkávali, co se bude dít dál... Já se bála asi nejvíce ze všech, a tak jsem nemohla usnout. Jakmile hodiny na kostelní věži odbily půlnoc, z lesa se ozvaly něčí kroky! Hned co se kroky zastavily, já ležela, ani nedutala! Hlavou mi probíhaly jen ty nejhorší myšlenky. Jakmile nebylo už nic slyšet, sebrala jsem všechnu odvalu a vystrčila hlavu z pod deky a...

Přede mnou stála bílá, průhledná mužská postava. Jako by se mi snažila něco říct. Já ale pořád nechápala, co myslí, a tak jsem zírala jako opařená! Pak mě něco začalo tahat za rukáv a lomcovat se mnou!!!! Já chtěla křičet, ale???? Už jsem nemusela, protože se mě moji kamarádi snažili vzbudit!!! Uf, to se mi ulevilo, že to byl jenom sen. Ale na tom kopci jsme žádného vojáka neviděli!! Snad si to paní Obrtová jen vymyslela, aby nás vystrašila !!!

„Teda babi, musím se přiznat, že jsem se i bála! A to se vážně stalo?“ vyzvíдалa Terka. „Snad si nemyslíš, že bych si tohle vymyslela? Ještě, že to nejhorší byl jenom sen!“ zasmála se babička.

„Promiň babi, ale už je sedm a já měla být doma před šestou! Proberem to příště! Jo,“ řekla rychle Terka a pomohla babičce uklidit ještě hrnky s talířky. Rozloučila se a co možná nejrychleji utíkala domů.

Vrbák

Saláková Kamila, 9. B

Před dávnými časy se odehrál příběh, který můžeme znát pouze z vyprávění našich babiček a prababiček. Bylo to za doby, kdy Šemík běhal po loukách jako malé hříbě, v opuštěných mlýnech strašili čerti, tedy spíš si hráli mariáš, a podél rybníku se proháněly víly a na vrbách na ně dohlíželi moudrým zrakem vodníci. O jednom takovém vám chci vyprávět.

Vodník jménem Vrtibouk byl starý, moudrý a u lidí oblíbený právě pro svou moudrost. Rybník, který měl pod sebou, se jmenoval Stromák a nacházel se poblíž malé vesničky Okříšky.

Jako každý večer vylezl Vrtibouk, kterému lidé říkali Vrbák, na svou oblíbenou vrbu s korunou ve tvaru křesla, nacpal si fajfku a klidně pokuřoval, dívaje se na víly, jak pěkně tančí. Tančily tak hezky, až jej téměř uspaly.

Najednou zaslechl dupot koní a křik. Pohlédne tedy tím směrem a spatří mlynářovic Toníka, jak utíká před četníky. Toník příběhne za Vrbákem a poprosí jej: „Prosím tě, milý sousede, pomoz. Za týden se mám ženit s pekařovic Aničkou a dnes přišli drábi, aby mě na vojnu odvedli.“

Vrbákovi bylo Toníka líto a Aničky taky. Pekla vynikající buchty. Vrbák se nerozmýšlel, popadl Toníka za ruku a hupsl s ním do rybníka. Tam mu utrl šupinu z modré štiky a položil mu ji do úst. Jako zázrakem mohl dýchat i pod vodou. „Čekej, dokud ti neřeknu.“ A vrátil se zpět na vrbu.

Po chvíli přiběhli četníci a kde že je Toník. Prý jej viděli skočit do rybníka a jestli již nevyplaval. Vrbák jen zakroutil hlavou, že ne. A tak četníci začali hlídat. Hlídali den, druhý, a Toník nikde. Tak to vzdali, šli nahlásit vrchnosti, že se Toník utopil.

A tak se konala v mlynářově chalupě velkolepá svatba. A kdo se měl nejlépe? Samozřejmě Vrbák. Kdykoli si vzpomněl, dostal buchet, kolik chtěl. Na památku této pomoci přejmenoval Toník rybník na Vrbák, na věčnou památku našeho milého vodníka.

*Autorkou
obrázku školy
je
Iveta
Bartheldyová,
1. ročník
stř. školy*

Pilný rybník

Zdeněk Ryšavý, 9. C

Byl jednou jeden rybář, který jen tak vandroval po světě. Vždy když měl hlad, což většinou bývalo ráno, v poledne a večer, si zašel k nějakému rybníku a ulovil si pár ryb. V poslední době však neměl příliš štěstí a rozhodl se, že začne pracovat. Jednoho dne přišel do Okříšek a hned na začátku městečka si všiml velkého statku. Rozhodl se, že se tam zeptá na práci. Došel až ke dveřím a zaklepal. Statkář se šel podívat, kdo to klepe.

Rybář ho pozdravil a zeptal se: „Prosím vás, pane statkáři, mohl bych u vás pracovat?“ „To se ví,“ odpověděl statkář, „ale jakou práci Ti mám dát?“ Rybář se zamyslel. „Vždyť já kromě rybaření nic neumím,“ říkal si v duchu. „No jo, to je zase jeden, co by chtěl pracovat, ale nic neumí!“ ušklíbl se statkář a zabouchl dveře. „Počkejte,“ zavolal za ním rybář, „jestli chcete, mohu pro vás rybařit.“ Statkář znovu otevřel a přeměřil si rybáře pohledem. Pak řekl: „Dobrá, podrobím tě zkoušce. Máme tady v okolí dost rybníků a ve všech plavou ryby. Do večera tu chci mít alespoň deset pořádných ryb.“

Rybář neváhal a hned se vydal k prvnímu rybníku. Sice pochyboval, že ve zkoušce obstojí, ale umínil si, že to alespoň zkusí. Ze začátku mu to ale vůbec nešlo. Už bylo po poledni, když obešel více než polovinu rybníků, a bez úspěchu. Ulovil jen pár maličkých rybek. V předposledním rybníku chytil jednu velkou rybu, ale to bylo málo. Zoufale se vydal k poslednímu rybníku a ponořil udici do vody. Ani se moc nesnažil a najednou to s ním cuklo, až málem spadl do vody. Taková to byla ryba! Rybář ji vytáhl a lovil dál. Stačilo ponořit udici a už měl rybu, tolik jich v tom rybníku bylo. Nakonec jich neměl deset, ale patnáct a vrátil se ke statkáři. Ten byl absolutně spokojen a rybáře u sebe zaměstnal.

Po celém městečku se tato historka rozkřikla rychlostí blesku a obyvatelé začali tomu rybníku říkat Pilný, neboť ryby v něm plavaly pilně a bylo jich tam hodně. Tak vznikl název Pilný rybník neboli Pilňák. A tento název má rybník dodnes.

Příběh okříšského okouna

Svoboda Miroslav, 9. B

To je dnes zase krásný den! Ráno jsem se probudil hezky v rákosí s ostatními okouny. Trochu jsme prohnali bělice, ale zase jsem nic neulovil. Naštěstí na druhém konci Zámeckého rybníka spadlo do vody za celý den třicet dva mušek. Chutnaly dobře, jenže potom nějaký „Hej nebo počkej“ (Doufám, že policie toho darebáka dostane!) vyhlásil do vody odpornou chemikálii. Nebýt to tak blízko u stavidla, nedožil bych zítřka. Už jednou jsem se s tím svinstvem setkal.

Bydlel jsem tenkrát ještě v Pilňáku, před tím než ho bagrovali a přestavovali stavidlo. Jó, v Pilňáku, tam byla voda teplá a žrádla, kam se podíváš. Kamarád okoun Franta, bytem Pod Kamenem 43, Pilný rybník, nejdřív říkal, že je ta chemikálie neškodná. Jenže pak zatřepal ploutví a byl s ním ámen. Já zapnul turbo a plaval tak rychle, jak mi ploutve stačily. Nějak mi nedocházelo, že plavu přímo ke stavidlu. Spadl jsem do potoka, který vedl z Pilňáku do Zámeckého rybníka. Voda tam byla dostatečně čistá. Dva nebo tři roky jsem tam žil spokojeně a v klidu.

Pak to tam ale začalo být čím dál víc nebezpečnější. Nějací hejskové na nás pořádali lovy, a tak jsem změnil bydliště. Našel jsem si volný byt nedaleko, hned v rákosí „U Rákosu 82, Zámecký rybník“.

S ostatními okouny tady žijeme už pět let rybího kalendáře a nestěžujeme si. Snad nás nikdo neuloví, ale kdo ví ...

„Vokříšky“

Fiala David, 9. A

Ve velké vsi ve Voříškách vyhořel výčep výborné vodky včetně vinárny. Výčepní Venda vyběhl ven. Volá, vríská. Vyburcoval všechny vokříšské vesničany. Vesničané vyběhli ven a vidí vyhořelý výčep. Vynášejí vědra vodky a vypíjejí ve velkém víno výčepního Vency. Venca vyslal výzvu: „Vypijte vodku, víno vylijte.“! Vesničané výzvu vřele vítají. Večer vesničané vypili všechnu vodku. Vysílení vokříšští vesničané vyspávají.

Vznik rybníků

Hašková Šárka, 9 A

Příběh, který vypráví o vzniku dvou rybníků Pilný a Zámecký, se odehrál před mnoha a mnoha lety. Člověk, který založil tyto rybníky, byl velmi hodný a chytrý. Díky jeho nápadu opatřil všem obyvatelům Okříšek ryby a vodu.

Jeden z rybníků pojmenoval Pilný, díky pilnosti všech lidí, kteří se na vykopávání podíleli. Říká se, že při vykopávání byly nalezeny ostatky pravěkých zvířat, která dříve žila na tomto území. Druhý rybník pojmenoval Vrbák, hlavně kvůli tomu, že kolem rostla a stále roste spousta vrb. A o jedné se říká, že plní tajná přání. K tomuto rybníku se také váže příběh, který vypráví o tom, že každý večer při západu sluníčka sedával na nejvyšší vrbě vodník jménem Česílko a bafal ze své fajfčičky celou dlouhou noc a strážil si hrníčky s dušičkami. A právě tato vrba, na které sedával, plní tajná přání zamilovaným lidem, a proto i dnes spousta zamilovaných dívek za úplňku chodí k rybníku svěřit své tajné přání lásky kouzelné vrbě. Vrbák má také ještě jedno jméno, a to Zámecký. Zámecký proto, že přímo nad ním stojí starý zámek, ve kterém kdysi žil kníže se svou manželkou. A tito dva lidé prý dodnes ve starém zámku straší nevídané hosty.

Takto vznikly dva rybníky, kterými se Okříšky pyšní. Zda jsou všechny příběhy opravdu pravdivé, to nikdo dodnes nezjistil a asi ani nikdy nezjistí.

Vrbák

Ševčíková Jaroslava, 9. C

Rybník, který se jmenuje Vrbák, je u nás v Okříškách už delší čas. Když jsem byla malá, byl tu rybník, který byl asi přes půl obce. Jmenoval se Hornák. Ten zavezl a vybudovali Vrbák.

Proč se asi jmenuje Vrbák? To proto, že tam stála stará vrba. Byla stará asi 350 let. A zasadil ji pán, který nejraději pletl žíly na Velikonoce z vrbových proutků. Vždycky jich upletl spoustu a potom je na hrázi prodával. Když zjistil, že má velkou tržbu, zasadil vrby okolo celého rybníka. Rok od roku pletl pomlázek víc a víc. I když je prodával za pět Kč kus, na tehdejší dobu si vydělal docela dost.

Jak roky plynuly, pan Kavka byl starší a starší. Když mu bylo devadesát let, už na to neměl sílu ani myšlenky. A tak chtěl svoji chaloupku i s rybníkem prodat a jít do domova důchodců. Rozhlásil to po Okříškách a chaloupku si koupili lidé, kteří měli dvě děti. A jakoby to bylo naschvál, jmenovali se Vrbovi. Ti sice žíly z vrby nepletli, ale vrby tu stojí dodnes. Když jdu teď okolo, vidím, jak po vrbách lezou kluci. A i já na ně někdy ráda vlezu.

Pokříšky

Vaníčková Lenka, 9. A

Po pekelnicích překrásná Petra poznala Pražáka Pavla. Přestěhovali příbytek z Prahy do Pokříšek, protože prý přijímají na pracovní post prodavače pozemků. Proto pobývali v Pokříškách v paneláku. Panelák ale později postihla povodeň. Pavel popadl Petru, psa Pajdu, pivo, peníze, pasy, příkrývky a putovali pryč. Po půlnoci ponocování po příbuzných a pajzlech popil Pavel pár piv a pak si pospíšil. Políbil Petru a se psem Pajdou, pivem, pasy a příkrývkami pelášil na poštu. Poslal po pošťákovi Píšťalovi psaní, s přáním na přijetí na post prodavače pozemků, na pracák. Pořádně poděkoval a počkal na pracovní příležitost.

V pátek přišlo z pracáku povolení na Pavlovu práci. Na počátek Pavlova plánu patřilo projít Pokříšky, porozhlédnout se, protože Pavel potřeboval pracovní plochu. V pondělí poslal pohodlný plácek, na prodávání přímo perfektní. Proto posbíral na pracáku podklady k prodeji a pracovní příležitost „Prodavač pozemků“ pracovníci z pracáku pomačkali a putovala do použitých papírů.

Pavel s Petrou si postavili palác přímo na pracovní ploše a Pavel podnikal a podnikal. Poněvadž prodávání pozemků patřilo k prosperitám Pokříšek, pan předseda pojmenoval Pavlův pracovní plácek na TRŽIŠTĚ. Po pár pokusech se i Pokříšky přejmenovaly na Okříšky.

Pavlův příběh poskytuje poučení, že i po povodni se povede pořídit si prosperující podnik a přesto památky Pokříšek poznamenat pouze přibývajícím přenádherou.

Okříšky známé a neznámé

**sborník literárních a výtvarných prací ze soutěže žáků základní školy,
pořádané Knihovnou Okříšky**

Vydala obec Okříšky s přispěním Ministerstva kultury ČR v prosinci 2005
náklad 300 ks.

Realizace: Petr Večeřa, vydavatelství, Bačice

Druhé místo ve starší kategorii získal obrázek
Pohled na Okříšky, **autorka Jitka Švédová, 1. ročník stř. školy**

Třetí místo ve starší kategorii získal obrázek
Vchod školy, **autorka Hana Ficová, 1. ročník stř. školy**

Okříšky na poštovních známkách? A proč ne?

*Vítězným obrázkem
ze starší kategorie
je návrh známky
Lokomotiva,
Lucie Večeřová, 9. B*

*Návrh známky Kostel,
Andrea Fučíková, 9. C*

*Návrh známky Kostel a zámek,
Hana Kühtreiberová, 9. C*

*Návrh známky Kostel,
Lenka Rousová, 9. B*

